

דבריה של תמי אולמן בערב הסיום

חיה מורתנו שהפכה להיות מדריכתנו
ולא תמיד זוכרת שתיריה אינם תלמידיה
היא קוראת לנו לבוא לשיעורים
כאילו לא סיימנו את ביה"ס לפני עשרות שנים,
מטפלת בכל המבוגרים – כאילו היו ילדיה הקטנטנים,
שהגיעו אל מעין הנעורים.
עם הרבה סבלנות מסבירה על מגדל גבוה בטוקיו הבירה
מה לנו טוקיו, מה לנו טוקיו ומה לנו קיוטו
כאשר אנו נהנים מתבשיליה המיוחדים,
כולל עריכת סדר הפסח לאורחים,
אפילו שהבריז לנו הקטנצ'יק ואסים.
לוקחת אותנו לכל המנזרים,
את הנעליים מרגלינו אנחנו חולצים,
הכול לשביעות רצון המדריכה
כדי שלא תקרא להורינו לשיחה,
מטפלת יפה לא רק במבוגרים,
אלא גם במיומני מדריכת הטיולים המודרכים.
צועקת על הנזיר ומעמידה אותו לדין,
והלה חושש מאד מגזר הדין,
עד שלא יתנצל ויבקש סליחה מאורה רגב חברת הקבוצה,
היא לא תנוח ולא תשקוט על זרי הדפנה, כזאת היא יעילה וחרוצה.
מסבירה לכולם מה ללבוש
ואיזה כובע עלינו לחבוש,
שמה לב לכל הפרטים
כשברור לנו שאינה אוהבת קיטורים.
יש לה סבלנות לכל מטיילת ומטייל
ועושה לנו את הטיול למחשמל.

ברכבת אותנו לוקחת ביד
ובספינה מעלה אותנו לשייט של תחנה אחת בלבד.
בקיצור, נהנינו מכל רגע ורגע,
וגם אנחנו נתחיל לברר
מתי יוצאים לטיול האחר
חיה סאן שלנו,
תמסרי למנהל פילגסוס בשמנו,
שהטיול היה נפלא
ואת עשית את העבודה המשובחה.
תודה על הכול.
וכמו שהילד ואסים נהג לומר
כל יום יותר יפה ויותר יפה
נהנינו גם אם קיטרנו וגם אם הלכנו לאיבוד
פשוט רצינו לבדוק גבולות.